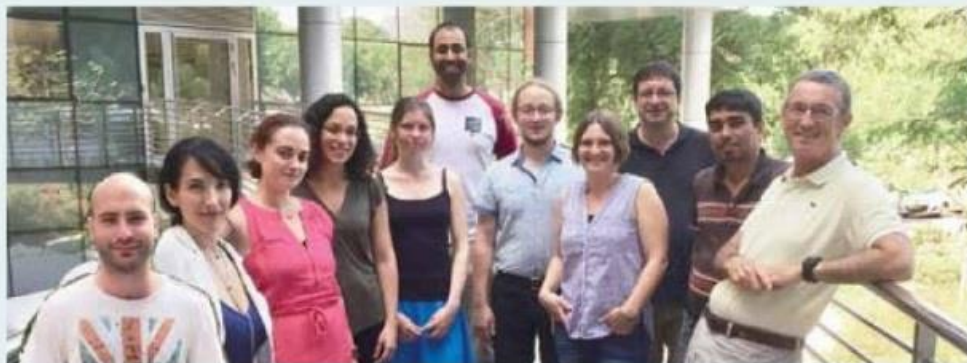

Být v Izraeli vědcem je prestižní záležitost, ale vybavení máme lepší, říkají čeští vědci ve Weizmannově institutu

Lucie Kolářová (28) a Jiří Zahradník (30) z Biotechnologického ústavu AV ČR v centru BIOCEV vyrazili do Izraele v rámci podpory česko-izraelské spolupráce, navázání nových kontaktů a projektů. Oba měli zájem poznat nové techniky na jednom z nejprestižnějších vědeckých pracovišť na světě.

Lucie (pátá z leva) a Jiří (pátý z prava)

Lucie dosud strávila v Izraeli čtyři měsíce částečně podpořené i díky programu Mobilita (MŠMT). Jejím hostitelským pracovištěm je Laboratoř proteinových interakcí a Centrum pro strukturní proteomiku. „Chtěla jsem se seznámit s aktuálními trendy v genovém inženýrství, molekulární a strukturní biologii a bioinformatice,” popisuje Lucie cíle svého pobytu. „Jsem ráda, že mám možnost pracovat i na svém domovském projektu. Díky bohatým zkušenostem izraelských kolegů jsem dokázala

překonat počáteční nezdary projektu a získat nové nápady a postřehy. Nejvíce mě zaujala otevřenost a vřelost zdejších lidí. I přestože tu působí lidé z celého světa, různých národností, ras a vyznání, na pozitivní a přátelské atmosféře v laboratořích se to nijak neprojevuje,” dodává.

Jiří pracuje ve Weizmannově institutu od dubna 2018 jako postdoktorand. Jeho pracovní náplní je studium evoluce proteinů. „Rozdíl mezi vědou v Izraeli a ČR je propastný v mno-

ha ohledech. Zatímco u nás zažívá věda propad důvěry, v Izraeli se stále jedná o prestižní a společností podporované odvětví,” říká Jiří. „I přestože ve zdejším kampusu jsou k dispozici všechny možné technologie a mnoho ochotných lidí, kteří vám pomohou s nimi pracovat, vybavení laboratoří centra BIOCEV je na vyšší úrovni než zde. A to je možná jediný důvod, proč bych se vrátil,” dodává s úsměvem Jiří.

A co oba mladé vědce zaujalo na Izraeli nejvíce? „Je to země kontrastů. Domy, příroda, a hlavně obyvatelstvo. O místním životním stylu by se dalo hovořit donekonečna. Osobně mě zaujal přístup k dětem – jsou středobodem společnosti. Když vám při jízdě vlakem podlézají děti pod sedačkami, nikdo je neokřikne, jak by se tomu stalo u nás. Místní to vidí jinak. Jsou to přece děti a potřebují si hrát,” říká Jiří.

Lucie má jasno: „Za mě mohu Izrael jen doporučit.“ **IB**

Text: Petr Solil, vedoucí komunikace centra BIOCEV a místopředseda Redakční rady ČISOK